

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/871/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413217728
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Harbuta
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4413217728.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľky: Q. E., bytom B., Q. XX, zastúpená: Bc. K. F., bytom K. G., D. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky: Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Petzwalova 12, Nitra, IČO: 42 205 735, zastúpený: JUDr. Luciou Čavojskou, advokátkou, AK Nitra, Štefániková 5, proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpený: MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom Laurinská 3, Bratislava, IČO: 36 861 545, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. júna 2014 č.k. 16C/191/2013-81 a o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. júna 2014 č.k. 16C/191/2013-82, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 12. júna 2014 č.k. 16C/191/2013-81 **p o t v r d z u j e.**

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 12. júna 2014 č.k. 16C/191/2013-82 **p o t v r d z u j e.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením č.k. 16C/191/2013-81 súd pripustil vedľajšie účastníctvo Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Petzwalova 12, Nitra, IČO: 42 205 735 do konania a návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 93 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 109 ods. 2 písm. c/ a § 135 ods. 1 OSP a konštatovaním, že námietka neprípustnosti vedľajšieho účastníctva na strane navrhovateľky, vznesená odporcom, nie je dôvodná, nakoľko Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS je právnickou osobou, ktorého predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľov, pričom platný právny stav upravujúci vedľajšieho účastníctvo nevyžaduje, aby vedľajší účastník preukazoval hmotno-právny záujem na výsledku konania, nakoľko ustanovenie § 93 ods. 2 OSP dáva legitímáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania. V danom prípade Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS spĺňa všetky zákonné predpoklady na jeho vedľajšieho účastníctvo na strane navrhovateľky, ktorá je spotrebiteľkou. Návrh odporcu na prerušenie konania zamietol dôvodiac, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky bolo vedené konanie pod sp.zn. Rvp 8830/2013, ktoré bolo právoplatne skončené, a preto nie je dôvod na prerušenie konania.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc jeho nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav, majúci pritom za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na skutočnosť, že predmetom činnosti spotrebiteľského združenia je odôvodnený predpoklad, že spotrebiteľské združenie disponuje takými odbornými znalosťami, ktoré mu umožňujú hájiť záujmy spotrebiteľov na zodpovedajúcej úrovni a ak sa navrhovateľka nechala v konaní zastúpiť právnym zástupcom, možno pochybovať o tom, či z hľadiska odborného je spôsobilé naplniť úcel účasti v tomto konaní. Odporca preto nesúhlasil a nesúhlasí so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Odvolanie voči uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým prerušil konanie, odôvodnil iba formálne nezákonnosťou, nepreskúmateľnosťou,

bez konkretizácie dôvodov. Navrhuje napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa pre viaceré vady, najmä pre jeho nezákonnosť a nepreskúmateľnosť zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniam odporcu podané nebolo.

Súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením č.k. 16C/191/2013-82 o odložení vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp.zn. 3C/2398/2012 vydaného dňa 19. 01. 2012 Arbitrážnym súdom Košice v právnej veci: Monika Čviriková, bytom Šurany, MDŽ 22, proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice a to až do právoplatného skončenia konania v predmetnej veci. Po právnej stránke napadnuté uznesenie odôvodnil ustanoveniami § 40 ods. 2, § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) konštatujúc, že o odklade vykonateľnosti súd rozhodol s ohľadom na dôvody predkladané navrhovateľkou pre zrušenie rozhodcovského rozsudku i bez bližšieho preskúmania ich opodstatnenosti, čo vylučuje samotný charakter tohto dočasného a predbežného rozhodnutia. Podanie návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku samo o sebe nemá vplyv na vykonateľnosť rozhodnutia, ale aby nebol zmarený účel a cieľ takéhoto návrhu skôr, ako bude o tomto návrhu rozhodnuté, zákon dáva súdu možnosť rozhodnúť na návrh účastníka o odklade vykonateľnosti, čím neprejudikuje konečný výsledok konania.

Predmetné uznesenie súdu prvého stupňa napadol odvolaním odporca, namietajúc jeho nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, nedostatočne zistený skutkový stav dôvodiac, že rozhodcovský rozsudok má účinky právoplatného rozsudku, môže byť zrušený iba postupom podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ak sa tak nestane, výroky rozhodcovského rozsudku sú záväzné. Odloženie vykonateľnosti predstavuje vážne narušenie vlastnosti právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť a záväznosť a súd preto musí vždy zvážiť, či je skutočne potrebné využiť toto oprávnenie. Súdu prvého stupňa vytýka, že sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, či výsledky konania osvedčujú predpoklad úspešnosti podania, nezaoberal sa ani existenciou hrozby vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napraviteľnej ujmy. Poukazujúc na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, ktorými zrušil uznesenia súdu prvého stupňa v obdobných veciach a tiež poukazujúc na nepreskúmateľnosť daného uznesenia absenciou dôvodov, žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenia k podaným odvolaniam odporcu zo strany navrhovateľky podané neboli.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP, bez prejednanja na odvolacom pojednávaní (podľa § 214 ods. 2 OSP) a po jeho preskúmaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa svojím návrhom zo dňa 25. 07. 2013 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice, sp. zn. 3C/2398/2012 z 19. 01. 2012, namietajúc rozhodcovskú doložku, ktorú považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú za neplatnú, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Poukázala na nedostatok právomoci rozhodcovského súdu. Okrem toho žiadala o odklad vykonateľnosti, ako aj týmto podaním oznámilo svoj vstup do konania Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS ako vedľajší účastník na strane navrhovateľky.

Odporca podaním zo dňa 21. 08. 2013 navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP z dôvodu, že v konaní pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 8830/2013 sa rieši otázka, či spotrebiteľské združenia sú oprávnené vstupovať do súdnych konaní a v ich rámci a oboznamovať s osobnými údajmi, ako aj inými okolnosťami, ktoré v priebehu súdneho konania vyjdú najavo s tým, že vyššie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu môže mať priamy vplyv na ustálenie okruhu účastníkov konania v predmetnej veci. O návrhu odporcu na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením tak, že návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc ním nezákonnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak v priebehu konania vznikne prekážka odôvodňujúca prerušenie konania, súd preruší konanie uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie. Podľa § 109 ods. 2 OSP súd môže sporové konanie prerušiť podľa úvahy, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd môže konanie prerušiť aj v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši predbežná otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Odvolací súd sa s napadnutým uznesením súdu prvého stupňa, ktorým pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania a ktorým zároveň zamietol návrh odporcu na prerušenie konania, v plnom rozsahu stotožnil, preto podľa § 219 ods. 1 OSP ho ako vecne správne potvrdil. Zároveň dodáva, že sa v plnom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého uznesenia, ktoré považuje za úplné a dostatočné, preto podľa § 219 ods. 2 OSP na tieto dôvody iba ďalej poukazuje. Na námietku odvolateľa o jeho nepreskúmateľnosti pre absenciu dôvodov sa preto odvolací súd zaoberal v prvom rade i otázkou dostatočného a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Po jeho preskúmaní dospel k záveru, že námietky odvolateľa nie sú opodstatnené, uznesenie súdu prvého stupňa je dostatočným spôsobom odôvodnené tak, aby napĺňalo splnenie podmienok podľa § 157 ods. 2 OSP. Odvolací súd na druhej strane poukazuje na dôvody podaného odvolania proti tomuto napadnutému uzneseniu s tým, že práve v odvolaní odporcu absentujú úplne dôvody týkajúce sa napadnutia uznesenia vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, v ktorých iba konštatuje nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia bez uvedenia ďalších konkrétnych dôvodov. Na základe týchto zistených skutočností považuje odvolací súd dôvody uvádzané v podanom odvolaní iba za účelové a neopodstatnené.

Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol vecne správny. Je tomu tak z dôvodu, že pri neprerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie jeho povinnosť. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd má povinnosť najskôr zvážiť možnosť iných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť predmetného konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. S poukazom na uvedené v danom konaní bolo potrebné prihliadnuť najmä na skutočnosť, že konanie vedené na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod sp.zn. 16C/183/2013, ktoré bolo prerušené do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci pod sp.zn. PL.US 1/2014 (RVP 8830/2013), bolo právoplatne skončené. Ústavný súd SR vo vedenej pod sp.zn. PL.US 1/2014 (RVP 8830/2013) rozhodol tak, že návrh Okresného súdu Brezno na zodpovedanie prejudiciálnej otázky, týkajúcej sa účasti vedľajšieho účastníka v konaní, odmietol. S poukazom na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že nie je potrebné predmetné konanie prerušiť a pre úplnosť veci dodáva, že podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd nie je povinný návrhu na prerušenie konania vyhovieť, pretože toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodit', že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS. 21/2000, z 20. septembra 2000).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia v časti, týkajúcej sa prípustnosti vedľajšieho účastníka do konania, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2012 sp.zn. 3Cdo 188/2012 a konštatuje, že skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, neznamená, že spotrebiteľ musí s jej vstupom do konania súhlasiť. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa priecil vstup takéhoto vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol spotrebiteľovi nanútený. V oboch prípadoch, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 93 ods. 1 a 2 OSP, je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať. Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ustanovenia § 93 OSP nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka; svoj nesúhlas s vedľajším účastníctvom tento účastník nemusí ani odôvodňovať. Je pojmovo vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 OSP. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba mať totiž na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Účastník konania má preto právo svojim nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priecil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený.

V preskúmvanej veci vedľajší účastník vstúpil do konania už samotným návrhom na začatie konania, nakoľko už v samotnom návrhu ho navrhovateľka označila ako vedľajšieho účastníka na jej strane. Z tohto preto nie je možné vyvodit' záver, že vedľajší účastník sa sám nanútil navrhovateľke a sám vstúpil do konania, bez jej súhlasu. Z uvedeného dôvodu preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti je vecne správne a zákonné. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil aj so závermi súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti a dôvody uvádzané odvolateľom v podanom odvolaní považoval iba za účelové a neopodstatnené.

Odporca podal odvolanie i proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd aj toto napadnuté uznesenie po jeho preskúmaní vyhodnotil ako vecne správne, v dôsledku čoho podľa § 219 ods. 1 OSP aj toto rozhodnutie potvrdil. Podľa § 219 ods. 2 OSP sa stotožnil i s dôvodmi uvádzanými v napadnutom uznesení, ktoré považuje za dostatočné a presvedčivé a na ktoré ďalej iba poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia iba dodáva nasledujúce skutočnosti:

Podľa § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len Zákon o rozhodcovskom konaní), účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len v prípadoch taxatívne uvedených v tomto ustanovení pod písm. a/ až j/.

Podľa § 40 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok sa stáva právoplatným. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložit'.

Podľa § 51 ods. 3 Zákona o rozhodcovskom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, na rozhodcovské konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi.

Zákon o rozhodcovskom konaní výslovne neuvádza podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, a teda rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku závisí od úvahy súdu. To však neznamená, že takéto rozhodnutie nemusí mať zákonný podklad (článok 2 ods. 2 ústavy) a môže byť prejavom svojvôle (článok 1 ods. 1 ústavy), keďže aj na vydanie rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sú kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a článku 6 ods. 1 dohovoru.

Podstata odkladu vykonateľnosti rozhodnutia (v danom prípade rozhodcovského rozsudku) spočíva v tom, aby nedošlo jeho výkonom k ujme na právach účastníka konania, ktorá by mohla mať z hľadiska následkov nenapraviteľné účinky. V podstate ide o rozhodnutie, ktoré má charakter dočasný a najmä predbežný, ktoré môže byť zrušené, ak pominú dôvody, pre ktoré bola vykonateľnosť rozhodnutia odložená. Podanie návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku samo osebe nemá vplyv na vykonateľnosť rozhodnutia, aby však nebol zmarený účel a cieľ takéhoto návrhu skôr, ako bude o tomto návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku rozhodnuté, zákon súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, dáva možnosť rozhodnúť na návrh účastníka o odklade vykonateľnosti (§ 40 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní). Základným účelom odkladu vykonateľnosti súdneho rozhodnutia a teda analogicky aj rozhodcovského rozsudku je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom musia byť rešpektované aj základné práva toho, voči komu takéto rozhodnutie smeruje (článok 12 ods. 2 ústavy).

Za situácie, že podľa § 51 ods. 3 Zákona o rozhodcovskom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, na rozhodcovské konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi, s odkazom na Občiansky súdny poriadok je potrebné pri rozhodovaní o odklade rozhodcovského rozsudku primerane aplikovať ustanovenia tohto právneho predpisu, vzťahujúce sa na odklad vykonateľnosti súdnych rozhodnutí. Odklad vykonateľnosti súdneho rozhodnutia je upravený v Občianskom súdnom poriadku pri obnove konania (§ 233 OSP), dovolaní (§ 243 OSP), mimoriadnom dovolaní (§ 243ha OSP) a pri správnom súdnictve (§ 250c, § 250n OSP). Dôvody odkladu vykonateľnosti v jednotlivých prípadoch sú rôzne, pričom zmyslu a účelu odloženia vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku najbližšie zodpovedá úprava odloženia vykonateľnosti rozhodnutia v dovolacom konaní podľa § 243 OSP. Aj keď odloženie vykonateľnosti v rámci dovolania predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty, zároveň platí, že ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, keď priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že v ňom dovolateľ bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predíde následnej reparácii už vykonanej exekúcii. Dôvody odkladu vykonateľnosti podľa § 243 OSP, ktoré taktiež nie sú zákonom bližšie vymedzené, podľa ustálenej súdnej praxi a právnej teórie môžu materiálne spočívať iba na 2 predpokladoch, a to na úvahe súdu o možnom úspechu dovolania a v zabránení / neuskutočnení výkonu exekúcie počas dovolacieho konania. Tieto hľadiská sú preto akceptovateľné i pri rozhodovaní o návrhu účastníka konania na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

Odvolací súd, posudzujúc prejednávajúcu vec podľa vyššie uvedených záverov, ako i citovanej právnej úpravy, dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa, keď odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. S prihliadnutím na navrhovateľkou uvádzané dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, i bez bližšieho preskúmania ich opodstatnenosti, čo vylučuje samotný charakter tohto dočasného a predbežného rozhodnutia, nie je možné vylúčiť úspech navrhovateľky v základnom konaní, ktorého dôsledkom by bolo zrušenie sporom dotknutého rozhodcovského rozsudku. Okamžitým výkonom rozhodcovského rozsudku by totiž mohla byť spôsobená ujma na právach navrhovateľky aj v podobe nemožnosti navrátenia do pôvodného stavu. Odložením vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sa tak predíde prípadnej následnej reparácii už vykonanej exekúcie. Je preto dôvodný záver súdu prvého stupňa o splnení podmienok pre vyhovenie návrhu navrhovateľky na povolenie odkladu vykonateľnosti ňou označeného rozhodcovského rozsudku a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, t. j. do vyriešenia sporných otázok uvádzaných v žalobe. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je koncipované jasne a zrozumiteľne, pričom dáva odpovede na otázky, ktoré majú podstatný význam vo vzťahu k jeho predmetu a zodpovedá zákonným požiadavkám, ako i základnému právu účastníka konania na súdnu ochranu. Odvolací súd preto námietku odporcu vo svojom odvolaní o tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu jeho práv, považuje za nedôvodnú.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.